

PAPETU

—Aquesta nit, t'ensenyaré la via làctea.

TEATRE NOVELTATS
la gran sarçuela **MARUXA**

Teatre Català ROMEA

TEMPORADA D'HIVERN DE 1914-15

Companyia còmico-dramàtica

DIRECTOR

Francisco Fuentes

PRIMERA ACTRIU

Antonia Arévalo

PRIMER GALÁN

Francisco Fuentes (H.)

PRIMER ACTOR CÒMIC

Enric Moreno

TEATRE ARNAU

Grand èxit

Villy Ward y Raoul and Marcel

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Èxit verdaderament grandios

EL BAÑO DE GABY

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

::

El Rei dels Musio-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

Cuplets PAPITU

Primera Serie

Preu: Un ral

NOTA.—Advertim als corresponents que la 2.ª serie de Cuplets que publicavem com a folletí no's vendrà solts, sinó que qui vulgui obtindre'ls deurà comprar tots els números del periòdic que continguin el folletí desitjat.

!!CAVALLERS!!

Per preservativs bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solien produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts. Amb les antigues especialitats Paradel· res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintis anys d'èxit.

Noticias de la Corte, que nos remite nuestro activo, diligente, monumental y veleidoso corresponsal señor Buendía y Gassol para recreo de nuestros pacientes lectores.

(Dietario sinalagmático, conmutativo y bilateral de la guerra y demás hervidos.)

Jueves, 26.—Cuando les vengan con aquello de la Puerta del Sol, díganles que se pongan tranquilos. Tal día como hoy me he llegado, xano, xano, a dicho punto, y no he visto puerta, ni sol, ni demás romances. Todo es una encerrada, por el estilo de nuestra Plaza de los Peces, que no tiene peces ni plaza. Como una germinación badaba, he badado en espera de una profesión o una manifestación de protesta contra el Municipio, pero no ha pasado nada. Es decir, si: de 11 a 12 ha pasado... una hora. Un camálico me indica donde vive Romanoñes y me pide anguila. Le doy cinco céntimos. Yo soy así, una mena de heredero Escampa.

Viernes, 27.—Llego, y el portero me pone entreban-
cos. Le convengo con dos pafias y subo. Pico y me ha-
cen como aquel. Por fin, después de hacerme enseñar
la cédula, una papeleta, el recibo de la Hermandad y
otros artefactos, me abren y me introducen. Sale Ro-
manones y me conoce en el asiento que soy catalán.
Carai, qué pillol! Conversamos y me pide un caliqueño.
Me dice que es neutro y se guarda la petaca. Me dice
pestes de Gasset y me pide un misto. Me pregunta por
Julién, Grañé, Utset y demás cabezas gordas y se me
queda la caja. Salgo, y piernas ayudadme, pues temo
que me pida dos reales. Es bien verdad aquello de que
Romanones y una urraca se parecen. ¿Que en qué? En
que es... conde. Vale a decirlo, pero mi primera visita
ha resultado una olla.

Sábado, 28.—Hoy he visto a Cambó. Sí, sí, no se
 rian: a Cambó, tal como suena. En la Castellana, que es
 una especie de Paseo de Gracia pero sin aquel dispa-
 rate de los fanales de Falqués, me he topado con Agu-
 lló, el gran Pol. Yo que sí que voy y le digo: «¿Se puede
 ver a Cambó?» Y me dice en andaluz de Olot: «Zí zeñó.
 En zu caza». Y me da una tarjeta con una lista de pre-
 cios. Cojo un duro (el penúltimo) y allí me tienen. Al
 verle, las piernas me hacen higo. ¿Será la emulsión?
 Cuando le digo que soy una de aquellas cabezas verdes
 que siempre estamos de lomo y hacemos el PAPITU, me
 mira así, de cola de ojo, y me dice que no tiene nada
 que decirme; me enseña la puerta y me pide el duro de
 la visita. Salgo sacando fuego por las muelas y rondan-
 do. Mañana veré a Lerroux, y manden de aquello,
 que estoy a las cajas.

Domingo, 29.—Por fin me han venido. ¿Sabéis que

tenéis mucho hueso? Como decía, por fin he tenido noticias de por aquí abajo. Previa desinfección de la carta (pues yo no me dejo, etc.), la he leído. ¿Conque tifus, eh? Sois unos paveros. Aquí hay tifus, viruela, Congreso, dengue, Soriano, gripe, Delgado Barreto, Junoy y el trust, y no se quejan. Me han invitado a ir al Ayuntamiento, al Senado, a la Bombilla y a otros centros docentes. Todos me tratan a corazón qué quieres, corazón qué deseas. ¡No son como vosotros, provincianos! ¿Oy, Marsillac?

Lunes, 30.—Ya he visto a Lerroux. El gran Lacandro, sin Pich, Torner, Vila y demás, es otro Lacandro. Parece más gordo y más como cale. Hemos hablado un cuarto en un cuarto de un cuarto piso. ¡Siempre los cuartos! Dice que él es guerrero por temperamento. Que cuando era un marreco ya iba a hongos con los correligionarios. Que la prensa es una pequeña palanca para enfilar, una palanqueta como si dijésemos. Que América es un bello país. Que los súbditos de Barcelona son unos fiébts. Que es un encanto la vida y que de aquello de la neutralidad que ponga lo que quiera, aunque sea tan extraordinario como el canguelo de Miliano. Dad recuerdos al señor Vila de su parte. En fin: que es otro Lacandro.

Martes, 1.º diciembre.—He visto el Congreso, que es una especie de salón del Consistorio de por ahí, pero con más vainas. Los maceros gastan maza. Vosotros encontraríais que esto es *maza* lujo. ¡Avaros! He visto hablar a Llorens, interrumpir a Soriano, callar a Corominas y lucir la ermilla nueva de trinca de Miró. He visto el banco azul, que me hace enrecordar de aquello de «estè banco tan azul que todos vemos, ni es banco, ni es azul...» He visto a Cambó dándose importancia, y a Milá y Camps hablando de sus millones. ¡Ay, que me rompo! ¿Y nunca dirían de qué hablaban? De las aguas de Barcelona. ¿Y para eso hay venido?...

Miércoles, 2.—Hoy he cogido un diario para estar al tanto de cómo va la guerra. Todo veo que sigue como antes. Dice que los rusos ganan y más abajo que los han apalísado. Que los ingleses van a Pique día sí y otro también. (Piqué debe ser algún puerfo del Adriático.) Que Jofre en sabe un nido y que el káiser es un pez que se trae el aceite En fin, que si yo no voy no sacarán el agua limpia. En cuanto vea a D. Melquíades y a Cánovas Cervantes, toco el dos con la satisfacción del deber cumplido. Ah! Una cosa gorda: ayer me topé con Juncal. Al bajar del tren ensopégué con tres curas: ya decía yó que me pasaría una desgracia.

TEATRES

SORIANO.—El *Monterograft* según està tan bé com el primer (malgrat allò que's diu de les parts de si són bones o si no són bones). Diverteix a la gent en gran manera. La parodia de l'opereta vienesa està feta amb oportunitat. En aquesta crisi que'l teatre travessa per falta d'obres, i no per falta de públic com han dit alguns empresaris neules, el treball de'n Montero representa bastants... canons per a combatre la crisi.

En Montero i la Montoro, Tero-Toro i Toro-Tero, treballen com a negres tota la nit, que encara és més negre. Que vagin fent; aveiam si escalfen al públic, que ja li convé, perquè el «Soriano» es més fret que una Sibèria, puix no té calefacció central ni perifèrica.

**

LICEU.—Representació del *Barber de Sevilla*, fresc i ple de vida com sempre; per ell no passen anys.

El Stracciari conserva la veu magnífica; està més gras, però com a artista no ha passat de l'artifici: no pot arribar a la naturalitat. La Supervia, discreta com sempre, i si per algú s'ha inventat aquesta paraula és per ella. El tenor Nadal ha passat de *Mignon* al *Barber*

com de Nadal a Sant Esteve. Va agradar. En Bettoni, va treballar amb la força que ell acostuma. El mestre

Stracciari

va dirigir bastant bé i els altres hi varen fer tot lo que sabien. El públic, més nombrós que'ls altres dies, va aplaudir amb *civisme*, com si amb els seus aplausos volgués fer fugir el microbi del tifus, que tant èxit ha obtingut fora dels teatres.

Comunals

Va cordat ben fortament en Josep, que amb old's ruixa, i amb tot i això diu la gent que és un home molt pudent i que tot sovint s'afluixa.

**

Molt m'estranya el cas aquèl que un senyor ric m'ha contat: sens volguer, diu que va estret i ell sempre va desahogat.

**

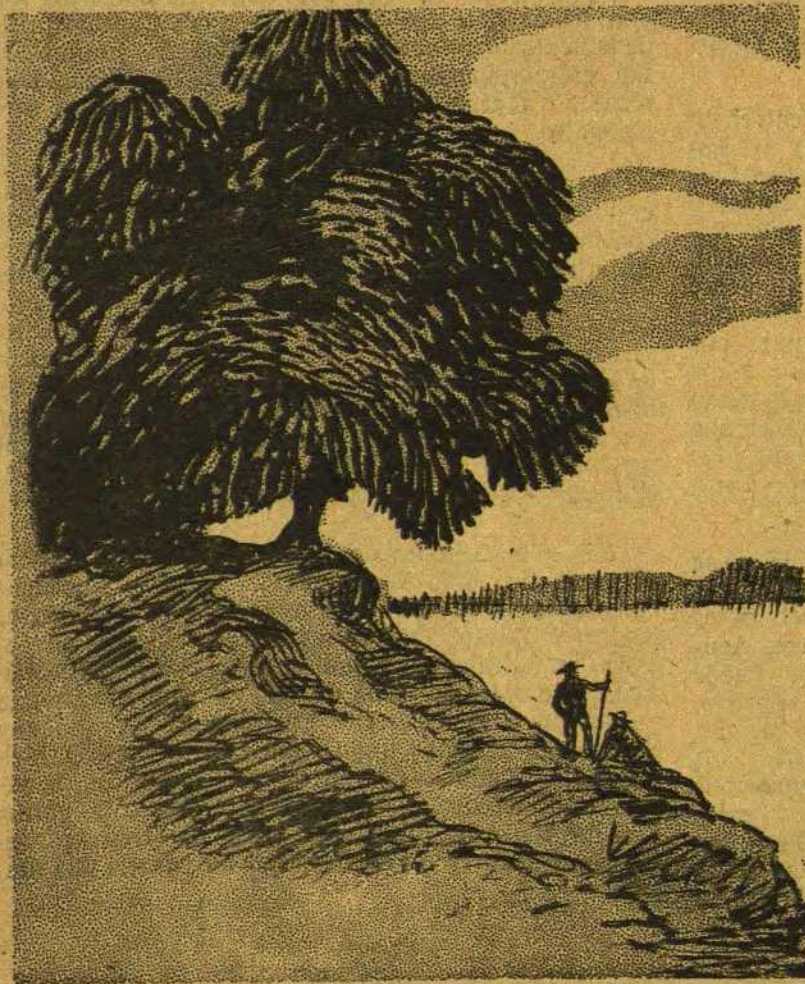
Aquí és un lloc comú que sense ser cap estanc s'hi fan cigarros de franc que no se'ls fuma ningú.

Remei massa encertat

N Pep Casellas vivia pesa-rós i malhumorat; ja feia quatre anys i mesos que s'havia enganxat al gremi dels casats, sense haver pogut encare inscriure en el registre civil l'adveniment d'un plançó que amb el temps agavellés la seva estimació i omplís el pis de

— Si la dona't surt massa aixerida, te la fregirà, i si no hi és tota... ja te l'ha fregida.

joguines, espellifades als dos dies d'haver-les-hi comprat.

El contristat cap de casa atribuïa la deficiència, o millor dit, la falta de producció, a la desconcertant fredor de sa muller, quin temperament feia pensar en en Casellas amb si era possible l'existència de la dona de gel, per a desesper dels casats qui desitgen successió.

Feliçment, un dia nostre contrariat subjecte rebé un petit llibre, que li envià un seu amic; era un volumet rescent sortit de l'impremta; el títol, que interessà tot seguit a l'obsequiat, era aquest: *Pàgines càlides*.

Com si li escapés el tren darrer, en Pep cercà adalerat el sumari de l'obra, heus-el aquí:

	Planes
Escalfor de l'època.	1
Dones ardentes.	15
Calentes, més que dolentes!	28
Entranyes en combustió.	43
Ruents cardíacs.	57
Focs d'artifici.	69
Caliu vivificador.	85
Cendres tebies.	100

Més content que si hagués descobert la quadratura del cercle, el bon Casella's llegí el xardorós llibret, fent-ne, després, immediat present a sa fredíssima dona.

Nostres llegidors, amb aquella vivor que'ls caracteritza, ja deuen preveure el desenllaç d'aquest assumpte: que a l'any de la publicació de *Pàgines càlides* la família Casellas batejà un noi o una nena...

En part, hi han tocat; però, la vritat sia dita: foren batejats, de pic, dos xicotets més macos que les lliures esterlines...

I que tenien un pit alt com els galls i uns adornos grossos com els toros!...

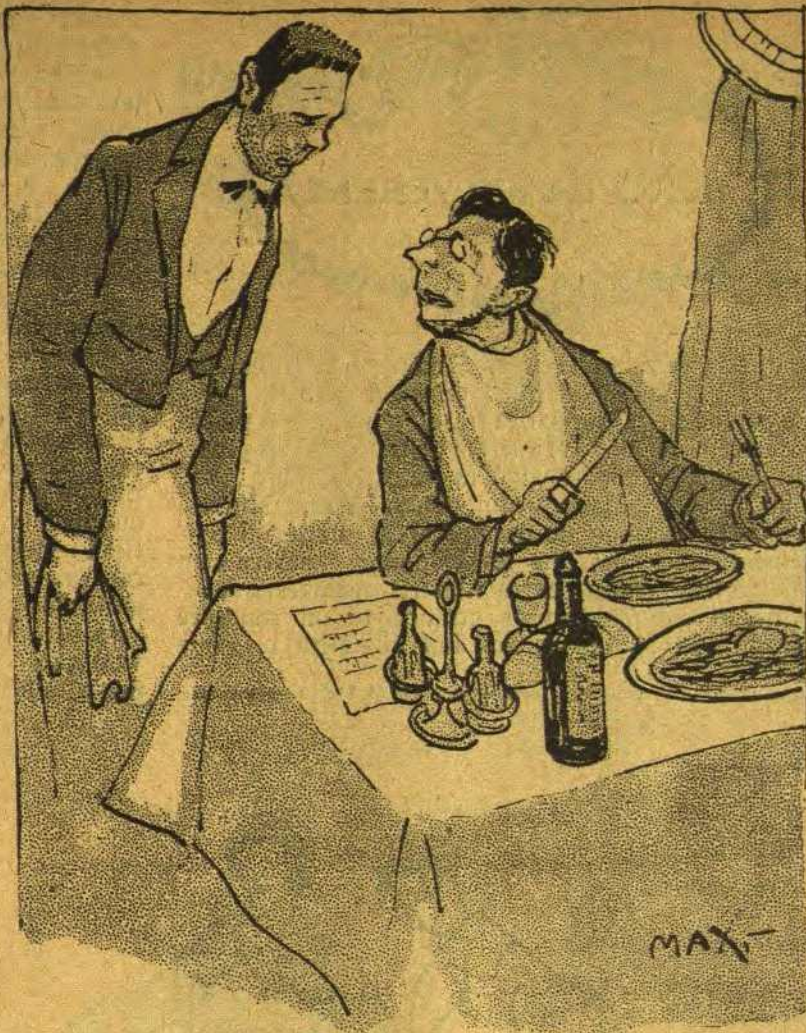

Definicions

Mel.—Substància llefiscosa, per a la fabricació de llunes; cada parella de nuvis en té un potet, que s'acaba de pressa, sobre tot si són goluts!

Brillant.—Clau prou eficaç, de que se serveixen els homes per a obrir el cor i altres coses, com el carinyo i l'amistat, de les bisnètes d'Eva.

Plat.—Aparentment, trasto per a posar-hi vianda

—T'he demanat mongetes tendres i me les portes plenes de fols.
—Doncs m'ri, això dels fols li demostrarà que han de ser tendres per força.

més o menys sofisticada; en realitat, predilecta arma de combat usada per molts casats, quins l'esmicolen en la clepsa de la part contraria.

Una sorpresa

En un poble del gran imperi de Rússia se trobaven dos joves catalans d'excursió i un d'ells tingué necessitat d'afeitar-se.

Entraren en una barberia, i a la primera passada el xicot va queixar-se de que se li emportaven la pell, afegint, creguent que ningú l'entenía, que si al repassar continuava el rapabarbes, fent-ho igual, li donaria una bofetada.

Allavores el rus que l'afeitava li contestà en català:

—Merda faràs!

Ara vostès jutgin de la sorpresa de la víctima.

Aquesta vegada mi senyor el cronista es troba amb la ploma a la mà igual que'l pescador amb la canya sense peix, o per a canviar la frase, igual que el pescador que té la sardina (1) a la mà però no sab on posarla. El cronista té ploma, això és, te canya, però no té sardina. No li piquen. Vegin, doncs, si una situació semblant no es capaç de desesperar a qualsevol! Evidentment, hi ha dies que les cròniques li surten a un hom amb una facilitat extraordinària, mentres que altres dies ni amb *forceps* pots arrancar-te un concepte del magí. Amb això passa com amb una altra cosa que

(1) Admetent que lo que's pesca es sardina, que és el peix que abunda més.

— Senyoreta, jo m'estic morint per vostè.
— Si's mor ara, la gent se pensarà que ha mort del tifus.

devegades et surt ràpidament i sense el menor esforç, mentres que en altres ocasions t'has d'escarraçar i has d'apretar i suar de valent per a que't surti.

Hi ha cròniques que't ragen rodones i llises que fins un mateix n'arriba a estar content. Quan les has acabades, te les mires i disfrutes veient la arquitectura de les seves idees.—Tot això es meu!—exclames per dintre, i te ve a la memoria, com més gran, gros i rodó és lo que has fet, aquell lletreret que va trobar un curiós a Roma en una cuneta de la Via Apia al costat d'una botifarra negra esbelta i enroscada com la torre de Babel: —*¡Fatto senza fatica!*—Lletrero que era oportuníssim i tranquil·litzava al vianant que s'adonava de la obra magna. Però devogades n'hi ha que ni amb uns ternals pots arrancar-les. T'assentes i comences per acotar el cap convençut de que a l'instant el paper blanc perdrà la seva albuja al contacte de lo que't sortirà. I comences a fer esforços... d'imaginació, i més esforços, i a l'últim, després de mil sufriments, amb cada gota de suor que sembla un cigró del Sauc, et surten trencats, raquítics i migrats els primers troços, durs, forts i amorfes com una pedra. Aquell dia vas dur de... mollera. Es inútil que t'escarracis, no't sortirà res de bo. Patiràs, vessaràs sang i aigua, i lo que en definitiva facis, no valdrà res. Ah! Però, amics meus, el dia que la cosa es presenta bé, amb quin gust no gaudiu la formació de la

vostra obra! Raja, raja sencera, rodona, definitiva, elegant, de linies que dibuixen espirals; és tota una obra aquell dia, i el vostre treball és satisfacció en lloc d'esforç. Os la sentiü devallar magnífica com el nostre Ajuntament, plena, sencera i flairosa. — Oh, quina... crònica! — dieu. «*¡Fatto senza fatica!*» i fins quan la deixeu bo i acabada, os sab greu que en el paper es perdi i abans de despedir-vos-en li doneu una última mirada casi amb les llàgrimes als ulls... Avui, emprò, no la puc sentir aquesta gaubança. Raja dura i trencada. Jo prou apreto'l cul a la cadira, però... ca! Jo, ja sé que no fa'l pes... Perdonin!

* * *

Altrament, tornant a lo dels Music-halls que és el nostre tema obligat, hem de dir que no hem de dir casi res.

— Veuràn: sembla que ha entrat en algunes artistes la por d'això que'n diuen el tifus. Del «Royal» *La Bella Nena* marxarà cap a Madrid acompanyada per en *Mexicán*, que la té sugestionada fins a l'estrem de fer-li fer coses lletges a la vista del públic. En Matías diu que aquests dos fulanos li amaguen alguna cosa que acaba amb punta. Doncs així no li amaguen l'ou. Home! francament, que li amagui ell encare es comprèn, però ella... El fet és que, ho sàpiga o no, aquests dos fulanos se'n van. També a la «Buena» hi ha una fuga de «vocales e instrumentales» l'Anselmi amb l'*Africa* se'n van a Buenos Aires a posar un negoci de dàtils de segona mà.

Al «Trianon» hi ha un mico sicalptic que se las pela—que diuen els castellans—i un oso que, com tot oso que s'estimi, balla admirablement. Ademés, la Sultana Bueno ¡bueno! no'n dic res, ah! i en Lizcano que cada dia està més *jarruco*. Lizcano, ets irresistible! Algún dia per culpa teva hi haurà tiros a l'entrar. Pendràs mal, lladre! Si em vols creure un consell, fica't en alguna germandat...

Altres matrimonis s'ha tractat... Saben en Carabellido? Sí? Doncs torna a l'«Alcázar». Diu que no pot viure sense en Fernando. Si torna a entrar-hi, ja sabem qui hi entrarà també. *La Vila*. Estiguin segurs que li ficarà i tot el dia estàn l'un sobre l'altre.

La Mona

SIR Williams, milionari anglès que viatjava per sport, se trobà certa volta en nostra ciutat de Barcelona en la festa de Pascua, diada en la qual tothom sab que és costum de molts anys el regalar la tradicional mona a la quitxalla.

Doncs bé, nostre simpàtic anglès en l'hotel on s'hos-tatjava—que per cert era un dels de primera,—li varen presentar per postres, a l'hora de dinar, una magnífica mona amb quatre o cinc ous.

A l'home's veu que li devia agradar molt, perquè quan se la hagué acabada cridà al cambrer i li digué:

—Este pastel, *ser moy bueno*. ¿Cómo se llama?

—Una mona.

—¿Una mona?

—Sí, mister; una mona.

—*Moy bien, grasiás; puede osté retirarse*.

* *

Nostre Sir Williams tornà a trobar-se a Barcelona al cap d'un parell d'anys, pel dia de Nadal, i lo primer que se li acudí fou anar a trobar al *maitre d'hôtel* perquè li dongués una mona a l'hora de dinar. El *maitre d'hôtel* ni un sol moment pensà que volgués una mona de Pascua, puix per Nadal no se'n cantava ni gall ni gallina; però també li va estranyar que volgués una mona; mes, com que era un anglès que *pagava*, va fer anar a casa un aucellaire a buscar una moneta petita perquè fos tendre, i li varen guisar amb campinyons, molt ben arregladeta.

Quan l'anglès acabava de dinar, li varen presentar a taula. L'home's va quedar parat; no era allò lo que ell volia. Arrufà el nas, s'afiançà'l monocle, i amb cara de pocs amics cridà al cambrer.

—Camarero, camarero, esto no *ser mona*.

—Mister... yo...

—*Mi querer mona con huevos*.

—Hombre, pues haber pedido un mico.

Els frets

A pocs dies me trobava en una botiga d'un poble, coneguda per càla Pilar, qual botiga regenta un matrimoni amb moltes simpaties pel bé que tracten als seus parroquians, quan entre les varies dones que allí hi havia per a fer la compra, esdevingué discussió sobre els frets passats. I l'una s'exclamava que'l fret li havia mort l'escarola, l'altra las faves, i per l'estil, etc., etc. Entre les mateixes n'hi havia una nomenada Teresa, molt coneguda pel seu caràcter aspre, i diu que vegent que allò no tenia traces d'acabar mai, se va posar recolzada a un cap de taulell, sense badar per res la boca, fins que l'amo va dir-li:

—I a vos, Teresa, no os ha rostit res el fret?

Contestació de l'interpel·lada amb un aire barrejat de violent i agre:

—La patata; i despatxa'm desseguida.

L'altre dia don Nar—6,
que és un home molt llan—2,
caigué malalt, sent pre—6
que un metge molt bona—2
li apliqués el sis cents—6.

—N'has clavaf dues i ja no pots més? Jo a la teva edat no'm rendia.
—Bé, home: devia ser de llengua.

ARGUMENTS D'OPERA

El Barber de Sevilla—El Barbaro de'n Serilla
El Barbero de Sivella

ACTE PRIMER

Carrer de Sevilla, molt més ben empedrat que cap dels de Barcelona.—No plou, i sin embargo és de nit.

Al començar compareix 'en *Fiorello*, amb un trajo engiponat per en *Teodoro* i en *Trepal*, dos plagues fanàtics del conill amb all-i-oli, acompanyat de la secció d'homes sols de l'«Orfeó Català» de Sevilla.

En poques paraules, en *Fiorello*, que és un fidel criat del *Comte d'Aiguaviva*, ens diu que lo que se proposen ell i els de l'Orfeó és donar-li la murga a la *Rosina*.

Tot just comencem, arribat n'és el *Comte*, que surt vestit de model de silleria. No cal dir que *Comte* i tenor són una mateixa peça, i com que de la peça es tracta, serenata que te crió, amb una de focs artificials de gargamella que's fan sentir desde Mallorca.

La serenata, segons hem dit, va dirigida a *Rosina*. Aquesta és la pupila de *Don Bartolo*, metge retirat i ex regidor. *Rosina* escolta la serenata amb la mateixa devoció amb que's pot escoltar un discurs electoral de don Raimond d'Abadal.

El *Comte*, convençut de que no li han tirat res pel cap, dona 3'45 als de l'Orfeó i els despedeix amb expressions per a en Rossini.

A totes aquestes, arriba *Figaro*, el popular *Figaro*, barber, barítono, herbolari, guitarrista, etc., etc.

El *Comte* vol treure partit de'n *Figaro*, i després de preguntar-li per en *Figarola*, previa tarifa especial li demana auxili per a poder entrar en la casa de la *Rosina*. El barber és de l'opinió de que'l *Comte* canti un solo.

Ademés, li aconsella an el *Comte* que ocultí el seu títol i se faci nomenar *Lindoro*, sobre tot que's declari amb aquest nom, doncs cosa sabuda n'és que tots aquells que's declaren comencen ocultant alguna cosa.

Surt de la casa l'ex regidor *Don Bartolo*, que tanca amb pany i clau la porta de casa seva i diu que a no ésser *Don Basilio Paraiso* que no s'obri ni a Muley Haffid.

Aquest *Don Basilio* és una bruta persona amb hàbits de capellà, que està treient els papers per a que's casi el tutor *Don Bartolo* amb la *Rosina*.

Figaro aconsella al *Comte* que entri a la casa vestit de capità. Gargaritzen tots dos un duo i quedem en que la apuesta està en pie.

ACTE SEGON

Interior de la casa de Don Bartolo, amb un piano llogat en el magatzem d'un drapaire.

Surt *Rosina*, molt impressionada, i ens explica que pensa escriure al seu *Lindoro* i enviar-li un sí natural, doncs per algo és cantant. Però, com enviar-li la carta?... Per què, Senyor—diu la noia,—no s'han inventat encara ni les postals amb el retrato de'n Belmonte ni el correu interior?

Tot just acaba de pensar això quan entra *Figaro* i, justal la carta serà enviada per aquest. Se presenta altra vegada *Don Bartolo*. Creu aquest que'l barber vol

afeitar-li la noia i l'envia al botavàn, no sens que's posin d'acord el rapa-barbes i la minyona per a cantar un duo. A totes aquestes apareix *Don Basilio*, amb una teula més llarga que un article de'n Zulueta, diputat agrícol.

Don Bartolo diu al de la sotana que's vol casar abans de vintiquatre hores, doncs li sembla que hi ha moros a la costa. El capellà diu que lo millor que pot fer és desacreditar al seu rival. Després de l'aria de la calumnia, se les guillen els dos maules.

Figaro, torna a escena. La *Rosina* li dona una carta pel tenor, torna *Don Bartolo*, i pretén sapiguer què és lo que passa. *Figaro*, que quan no té sortida se la busca, els hi diu: ¡Salud baiga!

Don Bartolo renya a la noia i li diu que no li clava quatre nates i l'envia sense sopar al llit per la senzillera raó de que li fa falta pel final de l'acte. Se'n van.

Entra *Berta*, la minyona de la casa, a obrir la porta del carrer, doncs truquen. Obre, i entra el *Comte d'Aiguaviva* simulant una paperina de vi barato. Com que va vestit de coronel del regiment del Merengue, ensenya una boleta d'allotjat a *Don Bartolo*. Aquest el vol treure de casa, però entra *Rosina* i el reconeix. Novament el tutor l'engega al Poble Nou. Gran escàndol, doncs el soldadot empaïta i menaça de descabello al capellà, al vellot, a la raspa, al piano, etc., etc. L'escàndol ha sigut tant gros, que entren els *urbanos* de l'època a fer-lo presoner. El *Comte* ensenya la cédula i li presenten les armes. *Don Bartolo* imita a *Don Tancredo*.

ACTE TERCER

La mateixa decoració de l'acte anterior. Per a lograr l'estupendo efecte de nit, basta tant sols amb rebaijar els llums de les *candilejas*.

Comença l'acte, pensant *Don Bartolo* amb veu alta, cosa de la que no's en estranyem gens en el teatre. Entra un capellà. (No ho diguin a ningú, però és el *Comte*, que per lo vist estudia per Frègoli.) Diu que *Don Basilio* està al llit amb el tifus i que ell ve en son lloc a donar classe a la *señorita*.

El tutor bada i deixa donar la classe. Entre la *Rosina* i el flauta hi ha un duo de surtidor.

Entra *Figaro* a fer la barba a *Don Bartolo*, però no ha tingut ni temps d'ensabonar-lo quan apareix *Don Basilio* i se troba amb el capellà número 2. Tots li pregunten pel tifus; el *Comte* li dona diners, l'engeguen al llit... a dida... Se canta allò de *buona sera*, que no vol dir que la *sera* del carrer sigui bona, ni molt menys. *Don Basilio* se'n va content i amb guita.

El tutor sorprèn al fals mestre de musica, descobreix que és el pretendent i a puntada de peu seca i musical se treu a tothom del mig. Quan se queda sol agafa el paraigües i se'n va a càl notari a buscar els papers del casori i a treure la cédula, que és l'últim dia.

Pluja al fons, llamps i fortor de clavegueres.

Pugen del carrer el *Comte* i el *Barber* per a robar a la *Rosina* i se posen a cantar un terceto, molt depressa, però no tot lo que devien, perquè torna altra vegada *Don Basilio* amb el Notari, senyor Piquè. Allí se casen, i quan arriba el vell se queda amb un pam de nas.

La vejez... es la vejez;
el amor... es el amor;
el dinero... es el dinero.
¡Buenas noches!... y (Telón.)

DANTE

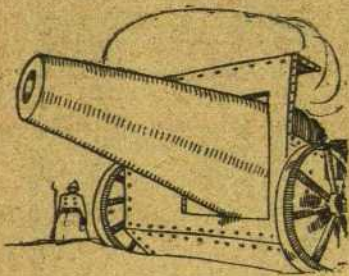
—No hi ha res que m'agradi tant, Lluïsa, com venir a Tremp a casa teva.

CARNET DEL PAPITU

MATERIAL DE GUERRA

EL CANÓ

Es una cosa tiessa,
rodona i estirada
que porta dugues rodes
una a cada costat;

té una potencia enorme
que amb res pot sè igualada,
i quan està furienta
treu foc per un forat.

LA BANDERA

Amb els rius de sang humana
l'honor de la patria *renta*
la bandera victoriosa;
per xo'n diuen *lavandera*.

L'ESPASA

Enfilant com una agulla
al contrari a la batalla
l'espasa amb sang se remulla
si la fulla
no li falla.

El covart, per poc que puga
se les pira, pro si triga
veu que l'altre ja s'aixuga,
quan la fuga
li fa figa.

LA VAINA

Quin gust hi troba l'exèrcit
quan se defensa amb l'espasal
Pro ja és sapigut que hi troba
més gust encara amb la *vaina*.

LES BOMBES

Es precis no confondre aquestes bombes
amb les bombes qu'alsnens donen al *Sigle*,
amb les bombes que engega la mainada,
amb les bombes crudels dels anarquistes
ni amb les bombes hidràuliques dels pisos
baratos que no tenen aigua viva.
Les bombes de la guerra són més nobles,
i quan les fa volar l'artilleria
la metralla que escampen per la terra,
encara que en el fons es dinamita,

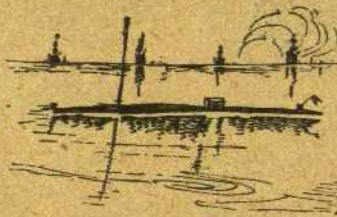
porten un ideal en llurs entranyes
que als pobles atraçats els civilitza,
puix ja és un vell adagi que la lletra
entra amb sang, i la sang ens dóna vida,
i es la vida una lluita interminable,
i... ja m'afaitaràs un altre dia.

L'AEROPLÀ

Es un *au* molt colossal
que'l *vol* aixeca quan *vol*;
moltes voltes fa el *mussol*,
sobre tot, quant va *per dalt*.
A *Verdun* tenim qu'anar-hi
per veure volar l'*aucell*,
un servidó, en *Passarell*
i el director del diari.
No farem com el *Cu-cut*
que badava per demés;
no fos cas que'ns enviés
l'aviador un *lloro* mut.
Com tot *aucell*, l'aeroplà,
i més tractant-se de guerra,
té l'ala dreta i l'esquerra
per poguè en l'aire volà.
I amb tota comoditat
carrega a esquerra o a dreta;
jo, en canvi, no és pas brometa,
carrego sempre a un costat.
Puix molt me *carrega* fè
tots aquests canvis a mi,
i canviar-ho perquè si
veig que no se'm posa bé.

EL SUBMARÍ

No li fa pò el mullader,
li agrada sempre anà a sota,
i al barco que li fa peça
me li reventa la popa,

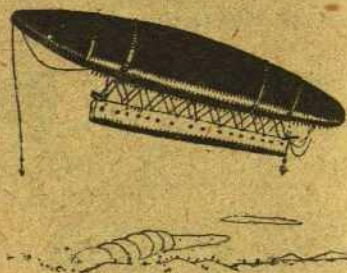

deixant-li obert un forat
que sembla una enorme gola,
per on l'ardenta metralla
procura ficar-li tota.

EL ZEPPELÍN

El zeppelin té una forma
de puro de quatre rals
i té molts punts de contacte
amb el cigarro citat;
primer, lo mateix el puro
que'l zeppelin, passen alts,

i aquell que logra caçar-los
per ditzós se pot donar;
segón, tots dos fan desgracies;

no sabem què fa més mal:
un puro fet a Valencia
o un zeppelin alemany.

ELS CASCOS

Hi ha *cascos* de moltes menes:
els *cascos* dels alemanys,
els quatre *cascos* que porten
generalment els cavalls,
noies lleugeres de *cascos*,
el *casco* antic de ciutat,
i qu'*ascos* sentim a voltes
quan volem treure el sopar.
Pro els *cascos* que més ens tiren
son els *cascos* de xampany
abans de trenca'ls-hi el fil
que porten sobre del tap.

LA CORNETA

Sona heroica la bèlica corneta
al valerós exèrcit animant
i els soldats plens d'ardor i amb l'arma
[dreta]

pel camí del triomf van sempre avant.
Amb la pensa enlairada
i fixa la mirada
en la *meta* ideal de la victòria,
caminen els valents cercant la glòria
en nom de la llur patria idolatrada,
sense pensà en la mort, que tal vegada
els converteix en hèroes de l'història.
A nosaltres ens passa, amics, lo propi,
i malgrat ser neutrals fins a la soca
quan anem d'excursió al carrè de'n Roca
i trobem un pinzell que'ns dona l'opi,
apenes escoltem la melodia
d'un solo de corneta
sentim gran entusiasme i alegria,
i passant de la ratlla i de la *meta*
arribem avançant, amb l'arma dreta,
fins a la *boqueria*.
I també, com els hèroes de la guerra,
oblidem, de la lluita en el deliri,
que fem oposicions al cementiri
abusant dels plaers d'aquesta terra.

Una enredada

Dies enrera vaig topar-me amb el meu beatífic amic Puig de Bacardí. Vostès creuran que això no porta conseqüències, oi? Doncs estan en un «horror». Jo el diumenge tenia la sana intenció de deixar-me de pilota i anar a veure a una tia que té la passa i molt cacau, per allò de no val a badar, però com que tinc aquest natural tant candorós, que tothom m'enreda!...

En Puig, misteriós, solemne, a cau d'orella, va fer-me la propaganda i... res: el timo dels perdigons.

—No faltis pas el diumenge. Portem un team bestial. Com que ells, els altres, sabs? estan fluixots, és fàcil que dallonses. En fi: només te diré que fins ens baixa en Co...co...co...

—En Co... què?

—Dispensa, noi. Es un secret de família. T'ho diré amb metàfora. En Co...derch.

Com que jo de Coderch només ne conec un i aquest feia d'ataconador i fa vuit anys que és mort, vaig quedar-me tant enterat com en Cuervo després del «cese».

—Sí, home. En Co...derch. Aquell porter inviolable que tenia la patada al puny.

—Ah, vaja! Prou! Aquell que...

—Ja ho sabs: no faltis. Juga en Co...

—Dina tranquil, home. No faltaré.

I vet-ho aquí: per culpa del meu natural manso i gnoscent vaig deixar-me enredar i com un agrícola vulgar vaig fer cap al camp de l'«Espanyol». I total per a què? Per a veure an en Pomés fent de jutge. Pobre noi! És devia quedar més xuclat que una palleta de mantecado. Quin tip de xiular i sentir xiular!

A l'«Uni», fent com aquell pagès que va de fonda i s'atraca de pa abans de l'entrant. Després ve l'entrant i no'l pot passar tot, i a mig àpat ni els «me caso amb Poul» de'n Puntas els feia efecte.

En Wallace empenyat en violar an en Co...derch. Un capritxo. Tant va apretar, que va conseguir introduir l'hi, amb el consegüent sentiment dels grocs, del jutge i del públic de l'«Espanyol».

En Puntas lluint aquell jòc de museu clàssic i acadèmic, que era la admiració del segle xv. En Batlle, sense corda. Parat del tot. L'Armet nano amb una dent menos, i els demés prudents i reservats. En Ponsà empipant de valent. El Mallorquí neula i l'Amecha com un home gran. Amb el temps en sabrà aquest xicot.

I per fi, el públic amb la seva corresponent gatzara, crits, rialles, badalls i demés repertori. Ni una batuca seria ni un escàndol formal. Un ensopiment, vaja!

I per això vaig deixar a la parenta i em comprometo l'herència?

Sortí de'n Tarruella que's va sentir policia i a cops de bastó es va entretenir a fer voleiar tarots, cosa que sempre distreu un xic!

En els demés camps crec que tampoc va haver-hi res digne de passar a l'història. El «Sabadell» va ensopir al «Badalona», el «Català» va deixar-se abusar per l'«Espanyol» i l'«Inter» i l'«Avenç» varen anar a bolets com a bons germans. Això és tot i bon profit.

I del demés, res. Una prova ciclo-pedestre-acuàtica-còmica-lírica que va guanyar en Prat, i... A reveure.

de les mans va fent tabelles al mocador que s'ha tret de la butxaca perquè tenia de plorar—les dones saben sempre quan i com han de plorar—com abatuda per una gran desgracia, diu:

—Em fa molta vergonya contar-li.

—Digui, dona, digui. Els advocats ja hi estem acostumatats a aquestes escenes. Segueixi, que li prometo que no'm ruboritzaré...

—Doncs, sí, va saltar-me a sobre com una llagosta.

—Com una llagosta, diu?

—Portava levita, sab?

—I la va tirar a terra, veritat?

—Com ho sab, això?

—Veurà, és natural. Si en lloc d'ésser vostè una senyoreta fós una minyona, aleshores... a peu dret mateix...

—Sí, senyor, em va ageure a terra i...—ara li sembla que un somicó no hi estaria gens malament i fa tres o quatre sanglots i es fa rajar vuit llàgrimes per l'ull esquerre, que és el cantó on està l'advocat.

—No's desesperi. No parli més. Es un cas d'una brutalitat inaudita. (Això d'inaudita tampoc li va gens malament a l'advocat, que no desprecia ocasió de parlar bé ja que com a il·lustre *leguleyo* no sempre hi pot obrar-hi de bé).

—Es un cas *insólito*.

—Ja pot ben dir-ho. I el molt pillet ara no's vol casar... (Tres sanglots més.)

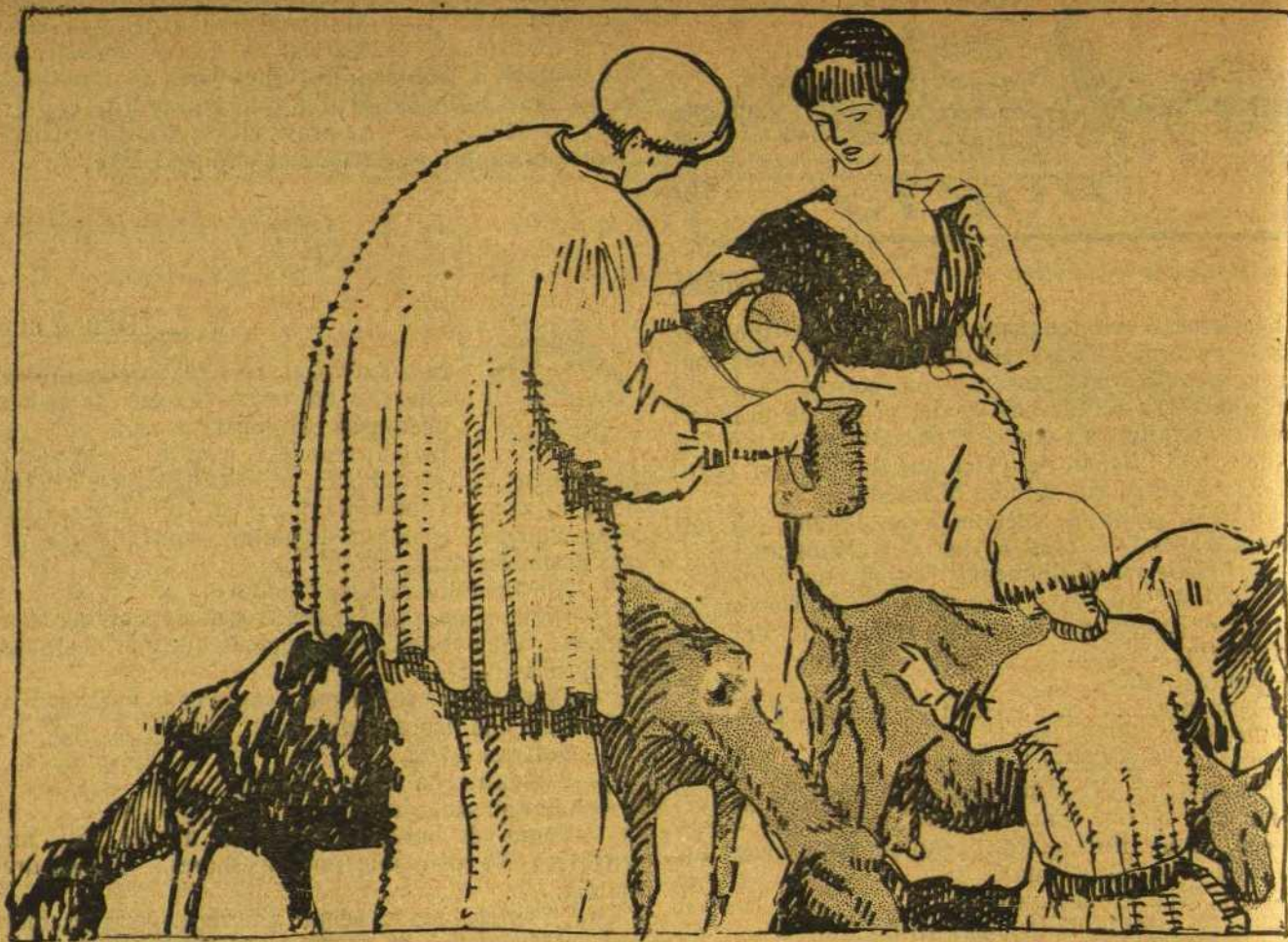
—No's desesperi. No parli més. Comprèn tota l'escena. Vostè a terra. Ell... i allavors es clar, el seu *òrgano*...

—*Organo*, diu? No; més aviat me va semblar com una mena de flauta...

El crit d'una pescatera

L'altre dia passava per la pescateria, quan de prompte vaig sentir una pescatera que venia rajades de mida regular, i cridava sense cap mala intenció:—Apa noies, rajades vives a trenta sense pelar i a trentacin la pelo.

—Cregul'm nola, que la meva llet fa unes criatures de primera.

Motius del mercat de la Boqueria

El Noi de l'Insignia, la Institutris de Sardines, el Nas quadrat, la F... peluda, la Mata-homes, la Potaranca, la Cacauets, en Gallo, la Panoli, la Pixa-llet, la Calva, la Bufa-llums, la Mosquiteta, la Maria dels polvos, la Prenyadeta, la Mística, el Kàiser blanc, la Brígida dolça, la Paquenyà, la Guapa, la Pàgesa, la Ous petits, la Secallona, la Rubia, en Palillos, la Gitana, la Flaca, la Lletera, la Florista, la Rateta, la Planxa catres, l'Estripa Condons, la Figa científica, el Kàiser negre, el Sense ous, el Dit pelat, la Vintiún dit, la Nena peluda, la Gaseta, la Foot-ballista, la Esclafa ous, la

Tira macarrons, la Ulls en blanc, la del Candau, la Peludeta, la Maurista, la Roja, l'Acorassada, la Panxita, la Cul inflammat, el Mussol, l'Arròs, la Blanca, la Bebedora de sangre, l'As d'Oro, la Goça pelada, la Colominet, la Més calenta, la Coloreta, el Macarronet, la Sufrageta, la Tomàquets pudents, la Mojama, la Coca, l'Home de la llet condensada, la Conservadora de cervells de gat, el Mosquit sifilitic, la de Cal Adroguer, la Cosina de la Moños, en Limeño fenòmeno, la Pixa or, la Pixa llamps, la Pixa tunerras, la Mata besties, el Cul d'olla, el Tullit, el Rosega crostes, l'Engreixa casades, l'Escalfa sardines, el Poca-roba, el Prenda, el Xixella, l'Infla pusses, el Nafra, el Tigarra, el Pernales Chico, l'Hereu Pixa, l'Escorxa mànecs, la Pepa, l'Esgarrapa Cristos, el Mig cigaló, el Ropa vieja, el Llonza gravat, el Pela faves, el Mitja pesseta, el Nenes gran, el Cul de pruna, el Pela-mela, el Xurda Tuixons, el Lepra, el Fenòmeno de les Torradors.

NUMERO VINENT

¡Costas las de Levante!

¡Playa la de Lloret!

Dichosos los ojos....

que llegiran el número vinent, porque s'hi publicaran els motius del famós poble de la *Marina*.

Epitafi d'actualitat

Jau dintre d'aquesta tomba
un borratxo impenitent;
no volia aigua... bullida
i el va matar l'aigua... ardent.

Ditxoses mitges!

N servidor és molt aficionat al ball i no falta cap festa a «La Bohemia».

L'altre dia vaig sortir acompanyat d'una preciosa nena d'uns 17 anys i

amb la seva mamà.

Parlant del ball i d'altres assumptes... la noia s'atura i s'arregla les mitges; ensenyant unes pantorrilles que Déu ne do.

La mamà li va preguntar què es lo que li havia passat, i la noia, amb mirada picaresca i aires papitescos, va respondre:

—Res... Que avui ja m'han baixat tres vegades, dos al ball i ara al carrer.

Conseqüències de la guerra

N matrimoni, casats de poc, passava l'altre dia per un dels carrers de nostra ciutat, quan tingueren la sort de trobar un company del marit, per cert molt poc escrupulós, qui interrogà a la infel·lic parella preguntant-los-hi com els provava el nou estat, a lo qual ell contestà:

—Estic aborrit. A conseqüència de la guerra, tres mesos sense feina i a conseqüència d'això els mobles al carrer. Després de molt buscar no he pogut trobar qui vulgui deixar-me algún *quariet*, per lo que resulta que la meua dona i jo no sabem com fer-ho....

Compadit l'amic, interrompé:

—A casa tinc un quarto i un llit a la vostra disposició.

Per què se semblen els camàlics a les dones de mal viure?

Perque com elles s'exposen afamats per la Rambla. Perque com elles s'ho carreguen tot i amb molta gràcia (mentres cobrin).

I finalment, perque com elles se distingeixen per la berretina, la «credencial» i la propina.

No es botifarra ni es llonganica i l'home ho té a la mà quan pixa.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

EL PALETA

CASTELLANADES

Deia un dependent de droguer a una minyona castellana:

Pierde bueno nada perro a caro de diez.

La traducció al núm. vinent.

Traducció al núm. passat:

Este nada Lonja no va cordero.

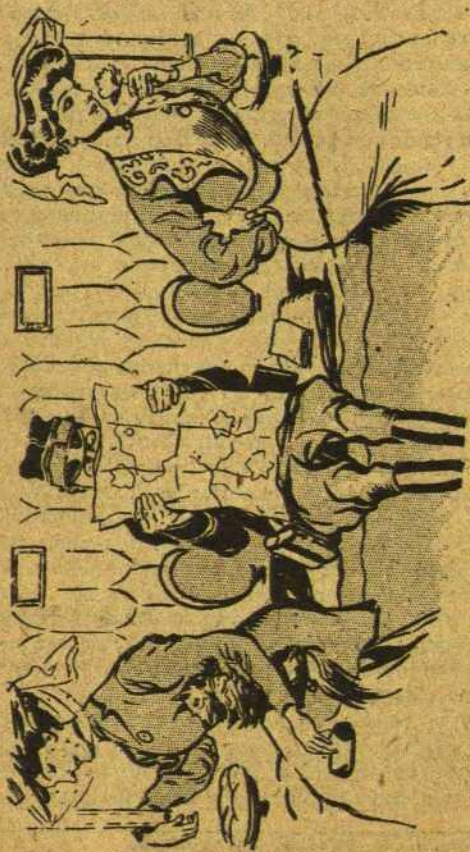
AQUEST RELLOTJA NO VA BE.

CORRESPONDENCIA

F. Abat Endre: Li publicarem lo que ens envia. Respecte a lo que diu del perque posem Torre d'en Barra en lloc de Torredembarra, li haig de dir que'ns consta per documents de l'època, que l'amo de la Torre era un barra de primera. El pseudònim de vostè a voltes surt equivocat perque jo no tinc gaire bona lletra. El xisto que'ns envia en l'altra carta li publicarem.—*Marius:* Els hi publicarem tots dos al Calen-Dari, que ja comença a ser calent.—*Caló Mel Ano:* Li aprofitarem el treball que'ns envia.—*Net:* Està bastant bé. Vagi treballant, que vostè té intenció sobrada, i com que no s'ha mort d'il tifus, es segur que farà anys. El PAPITU no'ls ha tingut i fins pot dir que aquesta temporada li ha provat.—*S. M. R.:* Ho publicarem amb molt gust, però potser els llegidors ho trobarien poc nou.—*Faba Gat:* Li farem sortir lo millor de lo millor de lo que'ns envia.—*L'entusiasmat:* Rebut els motius de Blanes. No cal dir que al rebre aitals motius hem rebut un gran plaer i que'l publicar-los serà encare un plaer més gran, si hi cab.—*Card nenas:* Li agraim molt lo que'ns envia. Mirarem de treure'n lo que podrem.—*Munet:* Les idees estan bé, sobre tot lo de les be-ret'nes.—*Mala sombra:* Treballi, que del treball ne ve el descans i d'una dona ben treballada ne ve una altra cosa.—*S. D. Francesc Canals:* Rebut els motius de Torrelles de Foix. Hem estat algunes vegades an aquest poble i sempre n'hem quedat contents. Saludi a l'amo de la fonda i a l'amo del casè que hi ha a la plaça.—*J. G. Guilera:* Rebut els seus tres epigrames. De tres n'hi publicarem dos que son els dos de davant. El de darrera, li seré franc, és massa brut.—*Jota i C.:* Potser els hi aprofitarem el xisto.—*A. Teboll:* Res que faci referencia al honorable còs de l'Estat de que's tracta. Nosaltres volem respectar, perque ens respectin, aquesta és i serà tota la nostra política si no hi ha res de nou.—*Serradures V.:* Rebut els motius de la ciutat de Cervera. Mirarem de publicar-los.—*Sn. Isidro:* Tindrem el gust de publicar-li alguna de les paraules que'ns envia, perque les aprofitarem per mica que poguem per fer-ne algunes castellanades.—*Nolo Ards:* N'hi agafem uns quants per publicar-los al Calen-Dari.—*M. Amador de P. Iris:* Potser li publicarem... per no despreciar-li.—*Un que té allò pelut:* Li publicarem perque me sembla que farà riure als nostres llegidors que sempre estan de broma.—*Aneblubi:* Visca Sallent! Hem rebut els motius d'aquesta vila, veritable sojorn del PAPITU. Els publicarem lo més aviat possible.—*Burra H.* Li publicarem al Calen-Dari.—*Mari O. Nada:* Ja és bonic, ja, no's pensi, però potser li manca l'atractiu de la novetat, que no deixa de ser l'atractiu més antic que tenen les coses d'aquest món.—*Mari Con Cert:* Vostè que és aficionat a enviar varies cartes amb pseudònims diferents, seria bo per fer de padrí de batejar, si fos moda posar pseudònims a les criatures.—*Pitus:* Noi, aquesta setmana sí que li ha mancat la Mossa de l'Inspiració. Tant si és Mossa com si es Musa ha tingut una mala setmana.—*Un de la familia Met:* St, senyor. Ja'ls tenim els motius d'Esparraguera. D'aquest poble no'ns manca res, no més espàrrecs i encara és perque com vostè sab no s'hi crien malgrat el nom.

L'HUMOR ESTRANGER

EL TUNEL - 1.

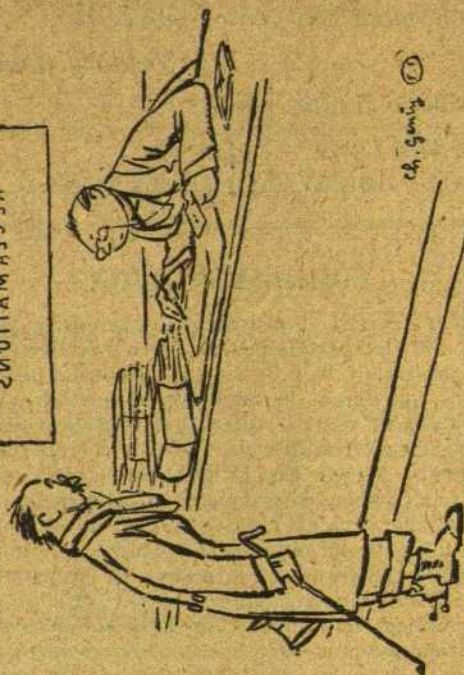

—Oh, quin oficial més distingit!...

—A 6 kilòmetres 127 se troba un refugi que pot ser destruït pels obusos del calibre X.

—Oh, quin oficial més distingit!...

3N1AM32 3TIT39 AJ
2N0ITAMAJ33A

ch. gaudy

—Venia a dir-li que aquell senyor que ha trobat i tornat una cartera amb deu mil francs, no té res que veure amb mi.

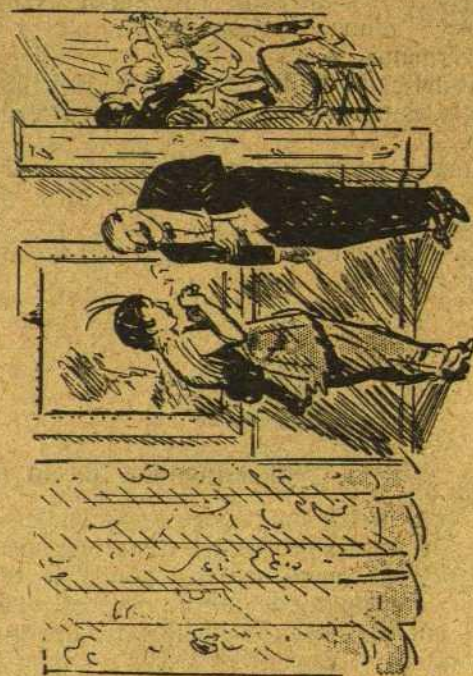
EL TUNEL - 2.

—Visca l'exèrcit!

—Alxò és un atac nocturn, per sorpresa, en un camp atrinxerat.

—Visca l'exèrcit!!!

—Allavors, conto amb vostè pel dimars? Hi haurà, com avui, concert i sopar a mitja nit.

—Pot contar-hi, senyora; a mitja nit seré aquí.

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 % en la sastreria nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensem poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasia des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1/2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9 - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

Ferlandina, 5, tenda.—BARCELONA

Miquel Guerrero

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ron a Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.^{or}. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ampie)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

—Sortiu del galliner! Veiam si encare'm tocareu els ous.